

EXPOSIA ALKOTÓCSOPORT

A 2009 májusában (Székelyudvarhely) indult csoportosulás a székelyföldi fotográfus palettán az egyetlen olyan társulás, amely az említett régió kivül több magyarországi alkotót is fősorakoztat és jelenleg 16 tagot számol. Első, bemutatkozó tárlatuknak az anyagát természetfotókból válogatták, Természet(l)esen címmel, amely Székelyudvarhelyen kívül még Marosvásárhelyen (Toyota szalon – Koronka), Nyírbátorban (Kulturális Központ), Szilágysomlyón (XVII. Báthory Napok részeként az EMKE Magyar Házában – Szilágy Megye) és Győrben (VII. Határontúli Magyar Összművészeti Fesztivál 2010, Petőfi Sándor Művelődési Ház) volt kiállítva (http://exposia.blogspot.ro/2009_04_01_archive.html).

2011. május 12-15. között, a székelyudvarhelyi Sportcsarnokban szervezett Tavaszi expón, majd ezt követően május 24-én, a Hargita Megyei Hagyományőrzési Forrásközpont székhelyén jelentkezett a csapat Emberközelben című fotókiállításukkal, amelyen 25 alkotó vett részt munkáival, határon innen és túlról (<http://ezvolt.blogspot.ro/2011/05/emberkozelben-exposias-fotokiallitas.html> ; <http://www.kronika.ro/archivum/offline/cikk/103097/emberkozelben-%E2%80%93-fotokiallitas-a-forraskozpontban>).

A tárlaton olyan fényképészek is szerepeltek, akik nem tagjai az Exposiának, mint meghívottak vettek részt. A korábban már több alkalommal és témával, kisebb és nagyobb, beltéri és kültéri kiállításokkal jelentkező alkotócsoporthoz egyik aktuális fényképanyaga is az *Emberközelben* címet viseli. Ezen anyag korábban a gyöngyösi Mátra Művelődési Központban volt megtekinthető

2012. november 5-től (http://exposia.blogspot.ro/2012_11_01_archive.html ; http://www.erikanet.hu/oldal.php?menupont_id=487455&cikk_id=32506), valamint 2013. június 25-től Hatvanban, a Liszt Ferenc Művelődési Ház – Dali és a Hatvani Galéria (<http://kafe.hhrf.org/?p=23633>) jóvoltából.

Nemrégiben, 2015. augusztus 1-jén, a 36. Székelyvársági Málnafesztiválon az Exposia csapata a községet ábrázoló, minden évszakot felölelő egy napos szabadtéri tárlattal jelentkezett, *Székelyvársági évszakok* címmel. <http://www.exposia.blogspot.ro/2015/08/szekelyvarsagi-evszakok.html>

Az alkotás általában egyéni foglalatosság a fotográfiában, ám ők ezt közösségi tevékenységgé tágították ki. Az Exposia fő célja, hogy közösen fotózzanak, egymást bevonják és egymás látásmódját, módszereit, technikáját megismerjék. A lényeg, hogy az alkotást, a munkát serkentsék, és folyamatosan dolgozzanak. Az alkotás szabadságát pedig mindennél előbbre valónak tartják. Közös bennük – a földrajzi távolságok ellenére is –, hogy ugyanaz a friss megismerésvágy dolgozik bennük, és mindegyikük életében legalább egyszer bekövetkezett az a pillanat, aminek a varázsa minden embert izgalomba hoz: valami csodás látványnak voltak részesei. Abban különböznek mitőlünk, hogy mi ha láttuk is ezt a csodát, nem rögzítettük. Ami pedig csak az emlékezetben őrződik meg, az idővel torzul, megkopik, és bármennyi szót hívunk magunk segítségére, azt az élményt egészében átadni másnak nem tudjuk. Ők viszont igen. Az Exposia-tagok számos fotótáborban vettek részt az évek során, az ott készült képeikkel pedig sikeresen szerepeltek hazai és nemzetközi megmérettetéseken.

www.exposia.blogspot.com

EMBERKÖZELBEN

Ennek a kiállításnak a képeit, bár több alkotó felvételeiről van szó, a cím jellemzi a legjobban: Emberközelben. Mindegyik képkocka főszereplője az ember, mégis helyzetkép, portré, szociofotó, vagyis több műfaj sajátos lehetőségei által látjuk őket.

A fényképészek terepe többnyire Udvarhelyszék, életmódjában változatos vidék, a hagyományos mesterségektől a legújabb technikai újításokig mindent egy-egy településen szinte egymás mellett láthatunk. Így van ez az ember esetében is: munkáját végző kovács, fonó és szövő asszony, juhászok, elpepecselő idős férfi, meg sok portré: koszos kisfiú, prófétaszerű öreg arcok, vidáman emlékezők, a pihenés, az öröm vagy éppen az ima pillanataiban. Az egyes embert is látjuk, a kis sarkakban egy-egy gyermeket, magányos felnőtteket, gyászolókat és jóízűen elbeszélgetőket. Komor öregeket és derűs gyermekeket, illetve vidám öregeket és durcás, sértődött kisgyereket.

A munka és pihenés, megszusszanás perceit épp annyira fontosnak tartották megörökíteni, mint a kamerának ritkán kínálkozó különleges alkalmakat: a fintorgó gyermeket, a merengő vagy gyászoló felnőttet.

Emiatt az arc sosem semleges. Láttatja, vagy éppen elfedni próbálja az érzelmeket, hangulatokat. Ott rezeg körülötte a boldogság, az izgalom, vagy éppen a méla csönd, az emlékezés szomorkássága dermedti meg a levegőt.

A kamera közel férközött az archoz, mi, nézők pedig közelebb kerülünk egy-egy helyzethez, sorshoz. Ez bevallott célja a kiállítóknak: a mindig más ember, a szinte percről percre változó arc és a hozzá tartozó sorsok láttatása.

P. Buzogány Árpád

„Egy kép létrejöttékor van egy rövidke pillanat, amikor a fényképész megfeledkezik a kamera létezéséről, elfelejti, hogy egy hideg, csalfinta gépezet választja el tárgyától... Ez a „láthatatlanná válás” az alkotói pillanatban egyike a kamera csodával határos sajátosságainak. Nemcsak az eszköz, a szerszám válik láthatatlanná és magának a művésznek egy részévé; hanem felveszi az inspiráció pillanatát is, és meg is örökíti.”

- Alexander Liebermann

„A tehetség – ha van – velünk születik, a képességeinket pedig ki kell bontakoztatnunk gyakorlással, munkával, a szakmai ismeretek magas szintű elsajátításával. Eszközeink, technikánk a megfigyelés, elemzés, és a gyakorlat során válnak segítőtársunkká, agyunk-szívünk szellemmel feltöltött, varázslatra képes szerszámává. Érzés és gondolat nélkül igazi fénykép nem szület, a személyfényképezésben (jellemábrázolásban) különösen nem.”

- Eifert János

www.exposia.blogspot.com